

REISVERSLAG NR 17 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO.

We vertrekken uit Monemvasia met de verwachting dat we met 3 Bft rond de beruchte kaap Maléas kunnen zeilen. Als we de kaap ronden komen er toch weer valwinden met langdurige vlagen tot 6 Bft. Het is halve wind en daarom kunnen we, door met de grootschoot te spelen, de vlagen goed opvangen en lopen we meer dan 7,5 kn (14 km/uur). Het gaat als een speer en na 7 uur kunnen we het anker laten vallen in de baai van Elafonisos met zijn prachtige zandstrand met duinen, waar we op de heenweg ook lagen. Er komt wel deining van open zee de baai binnen en dat wil ik Nelie niet nog een keer aandoen. We liggen vlakbij de branding op het strand en we halen het anker op om in iets dieper water voor anker te gaan. Maar dat maakt geen verschil. Gelukkig neemt de deining af en hebben we toch nog een rustige nacht.

De volgende dag slapen we goed uit en zwemmen rond de boot voordat we het anker ophalen om naar Poto Bayio te varen, waar we ook al eerder waren. De verwachting is dat we het grootste deel op de motor zullen varen, maar dat valt mee. Met wind 3 - 4 Bft van achteren lopen we weer 7 kn en laten om 15.00 het anker vallen in de beschutte baai van Porto Bayio. Het anker pakt direct (vorige keer

moesten we wel tot vier keer ankeren voordat het anker hield. Maar we liggen erg dicht bij een grote verwaarloosde boot (de middelste boot op de foto) die aan een hele grote boei ligt. We brengen stootkussens uit voor het geval we tegen haar aankomen en spelen met de gedachte om langs zij vast te maken. Dan hoeven we ons ook geen zorgen te maken of ons anker houdt. Na enige tijd is een schip met tien Italianen aan het klungelen en trekt ons anker uit de grond waarop we besluiten vast te maken aan het verwaarloosde schip. Als we daarmee bezig zijn protesteert een snorkelaar heftig dat we dat niet moeten doen. Het is een lokaal iemand die ons zegt dat de ketting waaraan het schip al tien jaar ligt zo slecht is dat hij geen twee schepen kan houden. Hij biedt aan ons snorkelend naar een goede ankerplek te brengen. Dat is een plek waar geen zeegras groeit omdat in zeegras je anker zich niet ingraaft. Hij wijst een plek aan waar Nelie het anker laat vallen en hij vraagt mij een lijn van achteren om aan de kant vast te maken. Ik ben benieuwd. Ik haal een lange drijvende lijn die ik speciaal voor dat doel aan boord heb en hij zwemt ermee naar een boeitje waar hij de lijn aan vast maakt. Als we de

lijn aantrekken liggen we als een huis met het anker van voren en de achterlijn aan een boei. We hadden niet beter kunnen liggen in deze baai met wel 20 schepen die

hier dagelijks hun anker uitgooien. De snorkelaar legt uit dat de boei bij het restaurant aan het strand hoort en dat het restaurant van zijn vader is. Hijzelf is monteur van Yanmar scheepsmotoren.

We willen de druipsteengrotten in baai Diros bezoeken. Het is echter een baai die aan de westkant van Mani (de middelste vinger van de Peloponnesos) ligt en die bij de overheersend westelijke winden geen beschutting geeft. Over land is de afstand Porto Kayio naar Diros slechts 25 km. We proberen daarom in Porto Kayio iemand te vinden die ons met de auto naar Diros wil rijden. Dat lukt niet en een taxi is erg duur omdat die van ver moet komen. Na uitgebreid het weerbericht bestudeerd te hebben durven we het aan er met de Alcedo naar toe te varen en daar een nacht voor anker te gaan. Overmorgen vertrekken we om er tegen de avond als de wind uit het westen afneemt aan te komen. Voldoende tijd om in Porto Kayio reisverslag nr. 16 af te maken en te versturen.

Na twee relaxte dagen maken we de achterlijn naar de wal los en liggen nog even achter ons anker voor we vertrekken. Al gauw komt de blauwe motorboot van de Yanmar monteur en gaat op onze plaats liggen met een lijn naar de wal. Blijkt het zijn plaats te zijn die hij ons had gegeven.

Wat kunnen mensen toch aardig zijn. We vertrekken en varen rond de zuidelijke kaap van Mani op de motor langs de droge

verlaten woeste kust van Mani naar de baai van Diros. Als we er aankomen is de wind inderdaad gaan liggen, maar staat er wel een behoorlijke deining. Nu maar hopen dat het Nelie haar nachtrust niet verstoort. We zoeken een ankerplek en ontdekken een onbezette boei waar we met enige moeite aan vast maken. En nu maar hopen dat de eigenaar van de boei

De zwarte meerboei.

er deze nacht geen gebruik van maakt. Tot nog toe is het goed gegaan, maar ik heb één keer aan de zuidkust van Engeland meegemaakt dat ik midden in de nacht in de stromende regen uit mijn bed werd getoeterd omdat de eigenaar van de boei met zijn boot wilde aanleggen. Maar het gaat meestal goed!

De deining zwakt af en Nelia heeft goed geslapen. 's Ochtends vroeg roeien we naar de wal om de druipsteengrotten te bezoeken en nu maar hopen dat de eigenaar van de meerboei zijn boei niet op komt eisen als wij net in de grot zijn. We zijn te vroeg. De grot gaat om 09.00 open en we moeten nog een uur wachten. De druipsteengrotten zijn een indrukwekkend complex en een topattractie in Griekenland. De grotten staan deels onder water waardoor ze met boten bevaren kunnen worden. Ze staan via tunnels met elkaar in verbinding en inmiddels is 14,7 km vaarweg in kaart gebracht, waarvan 1,2 km toegankelijk is voor bezoekers met een gids in een boot. Daarna mag je lopend nog 300 m bekijken.

De logica snap ik niet maar vanwege de corona was de vaarweg van 1,2 km ingekort tot slechts 300 m. Het is prachtig om te zien en vergelijkbaar met de druipsteengrotten in Han in de Ardennen of de Punkva rivier in Tsjechië die ondergronds door druipsteengrotten loopt en ook bevaarbaar is.

Tot onze grote opluchting zien we dat de eigenaar van de boei niet is komen opdagen. Toch zijn we minder blij dan gisteren met de boei. 's Nachts was het windstil en is de boot tegen de boei gedreven waardoor er krassen in de lak van de Alcedo zijn gekomen. Misschien toch maar weer meer ankeren. Na het bezoek aan de grotten en een duik in het heldere water genomen te hebben vertrekken we naar Koroni. Vanwege de windstilte eerst op de motor, maar al gauw waait het zo hard dat we moeten reven. Morgen gaan we het plaatsje verkennen.

Wat is Koroni een mooi oud en gezellig plaatsje Ik wil het grote Venetiaanse fort bezoeken, maar Nelia heeft geen zin om met haar etalagebeen omhoog te klimmen. Ze zal wel denken ik heb genoeg omgevallen stenen in ruïnes gezien. Als ik de poort doorloop sta ik tot mijn grote verbazing in een groene oase. Er groeien

prachtige oude bomen die veel schaduw geven en er zijn tuintjes. Nadat met de Griekse onafhankelijkheid de Turken uit het fort waren verdwenen is er een groot klooster gevestigd, waardoor er nu leven in het fort is. Helaas heb ik de fotocamera bij Nelia gelaten, maar ik zal proberen een plaatje van het internet te halen.

Venetiaans kasteel van Koroni.

Het klooster in het kasteel.

Terug in het dorp vind ik Nelia op een bankje onder een boom in een geanimeerd gesprek met een visserman en zijn vrouw die het vistuig in orde maken. Eerst wordt er gesproken met handen en voeten totdat er een oude man bij komt zitten die een paar woorden Engels spreekt. Sorry Eric, weer vergeten een foto van het tafereeltje te maken.

Voor we weer naar de boot gaan loodst Nelia me een klein kapperszaakje binnen om mijn haar wat in te korten. De kapper begint enthousiast te knippen en haalt er een hele vracht vanaf. Ondanks protest van mij knipt hij toch mijn wenkbrauwen. Ook knipt hij iets van mijn snor wat ik

prima vind, maar hij vergeet de linkerhelft. Doe ik later zelf wel. De kapper was telegrafist bij de marine geweest. Duidelijk geen goede basis om kapper te worden.

Maar mijn haar is ingekort en dat was de bedoeling. Terug aan boord halen we het anker op om om 18 zeemijl naar Methoni te zeilen. Dat is de laatste kaap voor we langs de westkust van de Peloponnesos naar het noorden gaan. Dat is tegen de heersende winden in dus we blijven misschien een paar dagen in de grote beschutte baai van Methoni in de hoop dat er spoedig een wind voorspeld wordt dat we de tocht naar het noorden zeilend af kunnen leggen zonder tegen de wind in te hoeven kruisen.

Nelia aan de afwas.